"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବିକାର ରୂପୀ ମାୟାର ପଞ୍ଜାରୁ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଦେହ-ଅଭିମାନରେ କେବେହେଲେ ଆସ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଯଦି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି ତେବେ (୧) ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ କେବେ ବି ଅବହେଳା କର ନାହିଁ (୨) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରା ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଏହି ଦୁଃଖଧାମରୁ ପାରି କରି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ପ୍ରତିଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଆତ୍ମାର ରଚୟିତା । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଅନାଦି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅନାଦି । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଦୁଇ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଳନା ଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପାଳନା ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ହିସାବ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଯେପରି ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ ନା । ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ - ଆମ ପିଲାଟି ବି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ ଆସିଗଲେ ଭଲ ହେବ । ଆମ ପିଲାମାନେ ବି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମାୟାର ନାଳରେ ବହି ନ ଯାଆନ୍ତୁ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । କେତେ ସବୁ ସେଣ୍ଟର ଅଛି, କେଉଁ ପିଲାଙ୍କୁ କେଉଁଠିକୁ ପଠାଯିବ ଯେପରି କି ନିରାପଦରେ ରହିପାରିବ । ଆଜିକାଲି ନିରାପଦରେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସୁରକ୍ଷା ନାହିଁ । ସ୍□ର୍ଗରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁରକ୍ଷିତ । ଏଠାରେ କାହାର ବି ସୁରକ୍ଷା ନାହିଁ । କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ବିକାର ରୂପୀ ମାୟାର କବଳରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟର ସଂଗ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହେଉଛି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ଦୁଃଖଧାମକୁ ପାର କରି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, କାହିଁକି ନା ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲେ ଯେ ଦୁଃଖଧାମ କ'ଣ, ସୁଖଧାମ କ'ଣ? ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଏବେ ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ । ଆମେ ବହୁତ ପାପ କରିଛୁ ଏବଂ ସେଠାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିଗଲ । ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ପୁରା ଜୀବନ କାହାଣୀ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆମକୁ ପୁରା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅବହେଳା କରିବା କାରଣରୁ ଏଇଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ଧୋକା ଖାଇଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସମୟରେ ଅବହେଳା କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଏକ ତ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ, ଦ୍□ିତୀୟତଃ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ପୂର୍ବରୁ ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଥିଲେ ତେଣୁ କିଛି ଜଣା ପଡୁ ନ ଥିଲା । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ କରାଯାଉଛି । ନୂଆମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଲୌକିକ ଓ ଦ୍□ିତୀୟରେ ପାରଲୌକିକ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ଓ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ନର୍କର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏ । ପୁତ୍ର ସାବାଳକ ହେଲେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହକଦାର ହୋଇଥାଏ । ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ଆସିଥାଏ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ତାହା ସବୁ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ନୀତିପ୍ରଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏହି ଦୁନିଆ ବଦଳୁଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଛି । କେବଳ ଗୀତାରେ ହିଁ ବିନାଶର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମହାଭାରତ ମହାଭାରୀ ଲଢେଇର ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ଗୀତାର ସମୟ ହେଉଛି ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଗୀତାର ଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା । ଗୀତା ହିଁ ହେଉଛି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ଗୀତାର ଯୁଗ ଅଟେ, ଯେବେକି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନିଶ୍ଚିତ ଦୈବୀ ଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ । ସେମାନେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ବଢାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ବା ଗୁରୁ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ଶିଖିଲେ କେଉଁଠାରୁ? ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୁନିଆର ନାମୀଗ୍ରାମୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ପରସ୍ପର ବିଚାର କରିବା ଦରକାର ଯେ ସେବାର ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେବ । ତୀବ୍ରବେଗରେ ସେବା କିପରି ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଏତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ବୁଝିବେ ଯେ ଏମାନେ ତ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଦୁନିଆ ତ ହେଲା ମିଥ୍ୟା, ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟର ନୌକାକୁ ଦୋହଲିଥାଏ । ତୋଫାନ ତ ଆସିବ ନା । ତୁମେ ହେଲ ନୌକା ଯିଏକି ପାରି ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ଏହି ମାୟାବି ଦୁନିଆରୁ ପାରି ହେବାର ଅଛି ।

ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ତୋଫାନ ଆସିଥାଏ ଦେହ ଅଭିମାନର । ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଖରାପ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତ କରିଛି । ତେଣୁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ । ଏହା ବହୁତ କଡା ତୋଫାନ ଅଟେ । କେହି ତ ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିଛନ୍ତି ପୁଣି ତା'ଠାରୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । କୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ନାମର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି କହ୍ନେୟା । ଏତେ କନ୍ୟାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଥିବେ । ଦେହଧାରୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଏତେ କନ୍ୟା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ପାଟରାଣୀ ହେଉଛ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପବିତ୍ରତା ଦରକାର । ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ ଯେ ୟାଦର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି? ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ କାହାର ୫ ଘଣ୍ଟାର, କାହାର ୨-୩ ଘଣ୍ଟାର ବି ଚାର୍ଟ ଆସୁଛି । କେହି ତ ଚାର୍ଟ ଲେଖନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବହୁତ କମ୍ ୟାଦ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ୟାଦର ଯାତ୍ରା ତ ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖିବାକୁ ହେବ - ମୁଁ କେଉଁ ପଦ ପାଇପାରିବି? ମୁଁ କେତେ ଖୁସୀରେ ଅଛି? ଆମ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ଖୁସୀ କାହିଁକି ରହିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ ବିକର୍ମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଯିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କରିବେ ସେମାନେ ସତ୍ତ୍□ରେ ଆସିବେ । ସମସ୍ତେ କଣ ଏତେ ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ସନ୍ଦେଶ ନିଶ୍ଚିତ ଶୁଣିବେ । ପୁଣି କିଏ କେଉଁଠି ରହିଥିବ, ସେଥିପାଇଁ କୋଣ-ଅନୁକୋଣକୁ ଯାଇ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ । ବିଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ମିଶନ ଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ବୌଦ୍ଧିମାନଙ୍କର, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଏଠାରେ ମିଶନ ଅଛି ନା । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ମିଶନ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ । ଏବେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ହୋଇଯାଇଛୁ । ତୁମ ପାଖକୁ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମର ଲୋକେ ବେଶି ଆସିବେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଶିବଙ୍କର ଓ ଦେବାତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନେ ଆସିବେ । ଯେପରି ବାବା କହିଥିଲେ - ରାଜାମାନଙ୍କର ସେବା କର । ସେମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ମନ୍ଦିର ଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ବି କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭାବ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଦୂର ଦେଶରୁ ଆସିଛୁ । ବାବା ଆସି ହିଁ ଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ଯିଏ ସ୍ଥାପନା କରିବେ ସେ ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରିବ । ଭିତରେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର - ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଆସିଛୁ ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ, ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍□କୁ ସ୍□ର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏହି ଦେଶରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି । ପୂଜା କିପରି କରୁଛନ୍ତି । ନବରାତ୍ରୀରେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ନା । ରାତ୍ରୀ ଅଛି ତ ଦିନ ବି ଅଛି । ତୁମର ଗୋଟିଏ ଗୀତ ବି ଅଛି ନା । କ୍ୟା କୌତୁକ ଦେଖା... ମାଟିର ପ୍ରତିମା ଗଢି ଶୃଙ୍ଗାର କରି ତାହାର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ସହିତ ପୁଣି ମନ ଏପରି ଲାଗିଯାଇଥାଏ ଯେ ବୁଡେଇବାକୁ ଗଲା ବେଳେ କାନ୍ଦି ପକାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯିବା ପରେ ଶବକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇ ହରିବୋଲ୍, ହରିବୋଲ୍ କରି ପାଣିରେ ଡୁବେଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଲୋକ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ନଦୀ ତ ସର୍ବଦା ବହି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ଯମୁନାର କୂଳ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ରାସ ବିଳାସ ଆଦି କରୁଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ ବଡ-ବଡ ମହଲ ଥାଏ । ତୁମକୁ ହିଁ ଯାଇ ଏସବୁ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ଯେବେ କେହି ବଡ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାଶ କଲେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସେ - ପାସ୍ ହେଲା ପରେ ମୁଁ ଏହା କରିବି, ଘର ତିଆରି କରିବି । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଖିଆଲରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ - ଆମେ ଦେବତା ହେବୁ । ଏବେ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଘରକୁ ମନେ ପକାଇ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ଯାତ୍ରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିଲେ ତ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଘର ହେଉଛି ମୂଳବତନ । କେତେ ଖୁସୀ ମିଳୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି କେବଳ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ପରନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏଭଳି ଅଭିନୟ ରହିଛି ଯାହା କି ଫେରିବାର ସୁଯୋଗ କାହାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧାକଳ୍ପ ନିଶ୍ଚିତ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମର ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେଉଛି । ଏବେ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପୁଣି ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବୁ । ବାସ୍ ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ହିଁ ମନେ ରହୁ । ଏଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ କାହା-କାହାକୁ ନିଜର କାରଖାନା ଆଦି ମନେପଡିଥାଏ । ଯେପରି ଦେଖ ବିରଳ ତାଙ୍କର କେତେ କାରଖାନା ଆଦି ଅଛି । ଦିନ ସାରା ସେସବୁ ତାଙ୍କର ଖିଆଲରେ ରହୁଥିବ । ତାଙ୍କୁ ଯଦି କହିବ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା କେତେ କଷ୍ଟକର ହେବ । ଘଡି-ଘଡି ଧନ୍ଦା ଆଦି ମନେ ପଡୁଥିବ । ସବୁଠାରୁ ସହଜ ହେଲା ମାତାମାନଙ୍କୁ, ତା'ପରେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ । ଜିଇଁ ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍□କୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କର ହେଉଛ, ଏହାକୁ ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହି ମରିବା କୁହାଯାଉଛି । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ପାପର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ଅଛି । ମନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହୋଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଜିବଦଶାରେ ମରି ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଏ । ଶରୀରର ସ୍ମୃତି ନ ରହୁ । ଆମେ ଅଶରୀର ଆସିଥିଲୁ ପୁଣି ଅଶରୀର ହୋଇଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ ତ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ଶୀଘ୍ର ହୋଇଗଲେ ତ ପୁଣି ଲଢେଇ ବି ଶୀଘ୍ର ଲାଗିବ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆମେ ତ ହେଉଛୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ନା । ଆମେ ସେଠାକାର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । ଏଠାରେ ତ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ତୁମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲ ତ ଆଉ କେହି ନ ଥିଲେ । ତୁମେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲ । ଯଦିଓ ଏହି ସମୟରେ ପଇସା ଆଦି ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ତ କିଛି ନୁହେଁ । ସବୁ କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ସବୁ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ପାଇଁ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ - ଅତୀତରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପଇସା ବି ବହୁତ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଦାନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ

ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର କଥା । ଏଠାରେ ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାଇଁ ସାହୁକାର ହେଉଛ । ଯେତେ ବଡ କହିବ ସେତେ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ପାଇବ । ଯାହାର ବହୁତ ଧନ ଅଛି ସେ ପୁଣି ବହୁତ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି କେହି ସାଧାରଣ ଗରୀବ ହିଁ ସମର୍ପିତ ହେବେ । ସାହୁକାର କେବେ ସମର୍ପିତ ହେବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଅ ନାତିଙ୍କ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିଥାନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଆମର କୁଳ ସୁଖରେ ଚାଲୁଥାଉ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସେହି ଘରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବେ ନାହିଁ । ପୁଅ-ନାତି ଆସିବେ, ଯେଉଁମାନେ କି ଭଲ କର୍ମ କରିଥିବେ । ଯେପରି ଯିଏ ବହୁତ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି ସେ ରାଜା ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଦା ସ୍□ାସ୍ଥ୍ୟବାନ ତ ହେବେ ନାହିଁ । ରାଜତ୍□ କଲେ କ'ଣ ହେବ, ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ତ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପ୍ରତିପାଦରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଥାଅ । କେବଳ ଏକ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସମଗ୍ର ବିଶ୍□ର ଦୁଃଖ ଦୂର କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଦୁଃଖୀ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ଦୁଃଖଧାମ । ଦୁଃଖ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି । ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ବସିଛୁ । ସେମାନେ ସବୁ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିକଥା ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସୀ ରହିବ । ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମନେ ରଖ । ଭଗବାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ହେବା ଦରକାର ନା । ଭଗବାନ ତ ହେଉଛନ୍ତି ସୁଖଦାତା ପୁଣି ଦୁଃଖ କାହିଁକି ମିଳୁଛି? ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଦୁଃଖରେ କାହିଁକି ଅଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ଦୁଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖ ବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କଣ ଅଛି । ଆମେ ବି.କେ.ମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ । ଆମେ କ'ଣ ମିଛ କହୁଛୁ । କାହାକୁ ଏହିଭଳି ସଂଶୟ ଆସିଲେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ, ଏହା ତ ପାଠପଢା ଅଟେ । ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ଆମେ ହେଉଛୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୁଟୀ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବି ରହିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ତେଣୁ ତ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ କରିଛ । ବାକି ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ଏଥିରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡିଥାଏ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖୁଥାଅ - କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛ । କେତେ ଦୂର ଖୁସୀର ପାରା ଚଢୁଛି? ଏହି ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ବାଗବାନ - ପତିତ ପାବନଙ୍କର ସାଥୀ ମିଳିଛି, ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ହାତ ମିଳାଉଛୁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜ ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଇ ଅପାର ଖୁସୀରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମର ଯାତ୍ରା ଶେଷ ହୋଇଛି, ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ, ପୁଣି ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବୁ ।

(୨) ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ହାତ ମିଳାଉଛୁ, ସେହି ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ସ୍□ର୍ଗର ପାଟରାଣୀ ହେଉଛୁ - ଏହି ଭାଗ୍ୟର ଆନ୍ତରିକ ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ତିନି ପ୍ରକାରର ବିଜୟର ପଦକ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସଦା ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବିଜୟ ମାଳାରେ ନମ୍ବର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ସ୍□ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଅ, ତା'ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଅ, ତା'ପରେ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଅ । ଏହି ତିନି ପ୍ରକାରର ବିଜୟର ପଦକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ଯାଇ ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇପାରିବ । ସ୍□ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବା ଅର୍ଥ ନିଜର ବ୍ୟର୍ଥ ଭାବ, ସ୍□ଭାବକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବ ଏବଂ ଶୁଭଭାବନାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା । ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ସ୍□ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଅର୍ଥ ହେଲା ବାୟୁମଣ୍ଡଳ, ବାତାବରଣ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ୟାଗୁଡିକ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଜ୍ୟ କରିବାବାଲା ହିଁ ସଚ୍ଚା ରାଜଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରେ - ଯଦି ସହଜଯୋଗୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହର ଅନୁଭବୀ ହୁଅ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସହିତ ସଚ୍ଚା ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି । ସେହି ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ହିଁ ତୁମକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କରିଦେଇଛି । ଏଠାରେ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଡବଲ ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି - ଗୋଟିଏ ହେଲା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଦୈବୀ ପରିବାରଠାରୁ । ତେଣୁ

ସ୍ନେହର ଅନୁଭବ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ଉପରେ ସ୍□ାହା ହେଉଥିବା ପତଙ୍ଗ କରିଦେଇଛି । ସ୍ନେହ ହିଁ ଚୁମ୍ବକ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ଯାହାଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାଣୀ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗରେ ଯେଉଁମାନେ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ବଦଳରେ ବଞ୍ଚିଥାଉ ଥାଉ ମରିଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯାଆନ୍ତି ।